

MANNA

VIII. évf. 3. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2012. március

Én Krisztusnak hiszek

*Akárki légy, én nem hiszek neked.
Ma nincs testvér és nincs felebarát,
csak farkastárs az ember, ki kidőlt
társa hulláján csap nagy lakomát.*

*Űlj bár katedrán, vagy szónokolj a
hordón,
izzadj, vagy vérezz, könnyet onts,
vagy öklözz,
azért teszed, hogy zsebem kiürítsd
s hogy lépcsőd legyek újabb gyönyör-
rökhöz.*

*Nyelved a szádnak nagy szemét-
lapátja,
hiába szór ezer ígéretet,
ha kötél szakad, engem áldozol fel
s cserbenhagysz, mentvén hitvány
életed.*

*Vesd le értem a ruhádat, búcsúzz el
hazádtól, hagyd el szerelmed, anyád,
ne legyen kenyered, ne legyen hajlék,
ahol fejed békén lehajtanád,*

*szállj szembe értem az egész világgal
egyedül, s tűrd, hogy szembe-
köpjenek,
vérezz el elhagyatottan a kereszten,
mint Krisztus! – akkor hiszek neked.*

*Álpróféták, hiába prédikáltok,
belőletek az ős kígyó sziszeg!
Ki értem szolgálta lett, s meghalt ke-
resztfán,
én egyedül csak Krisztusnak hiszek!*

Bódás János

„Fegyverbe!”

Az 1919-es Tanácsköztársaság egyik mozgósító plakátját láthatjuk a cikkbe beillesztett képen, amely egy vörös lobogót tartó, kétségbeesetten kiáltó férfit ábrázol ezzel a felirattal: „Fegyverbe! Fegyverbe!”

Ez év január 1-jén, az újévi imaórán is ez volt az Ige üzenete, amely egyre inkább aktuális felszólítás. A plakát jó illusztrációja Pál apostol felhívásának, aki ezt írta az Efezusi gyülekezetnek:

„Öltözzétek föl az isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalomságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellent állhassatok ama gonosz napon és mindeneket elvégezvén megállhassatok.” (Ef 6:11-13)

Szellemi harc folyik Isten és a sátán között az emberi lelkek feletti uralomért. A sátán törekvése az istenhit és az Isten iránti engedelmeség megakadályozása. Az első emberpár bűnbeesése óta, a sátán elszánt törekvése, hogy angyalaival megakadályozza az emberek hitre jutását. Amennyiben ez nem sikerül, ádáz harcot folytat azért, hogy forduljanak el Krisztustól, hagyjanak fel az Ő követésével.

A hétköznapiak azt mutatják, hogy jó eséllyel támadja a sátán a hívő embereket. Erről szólnak a gyülekezet tagnyilvántartásából törölt nevek azokról, akik visszatértek e világ uralma alá, a „testvérháborúk” a lelki testvérek között, a szakadások, az akaratosság, az önigazság, a hatalomvágy, az irigység, a „nekem van igazam”, a „jogom van hozzá”, a „nekem is kell” gondolkodás, a sértett önérték, az igazság elfordítása, a szeretetlenség különböző megnyilvánulásai, stb.

Fel kell ismerni, hogy a harc sok esetben nem test és vér ellen folyik, még akkor sem, ha a sátán embereket használ fel eszközül legyőzésünk érdekében. Ha nem ismerjük fel a szellemi háteret, csak emberekkel hadakozunk, megbántunk másokat, kimerítjük magunkat eredmény nélkül.

Sokszor úgy tűnik, hogy a szellemi erők elleni harc kilátástalan, borítékolni lehet az ember veszteségét. Az apostol szavaiból azonban egyértelmű, hogy Krisztus segítségével, erejével, Isten fegyverzetével felszerelve győzni lehet a küzdelemben.

Fegyver nélkül nem lehet eredményesen harcolni. A fegyver olyan eszköz, amely alkalmassá teszi a használóját a támadások kivédésére. A támadás módjától, intenzitásától függ, hogy milyen fegyverre van szükség a harcban. Ha éppen a sisak hiányzik, ezt nem pótolja a mellvért. A sátán pedig mindig a leggyengébb ponton támad, ott ahol a fegyverzet hiányos.

Az Igében felsorolt lelki fegyverek egy-egy speciális támadás kivédésére szolgálnak. Az egyik nem pótolja a másikat, mindegyikre szükség van, mindegyiket fel kell venni.

„Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazság mellvasába,; És felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével, Mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok, Az üdvösség sisakját is felvegyétek és a léleknek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6:14-17)

A felsorolt lelki fegyverek életünk hat, kiemelten fontos stratégiai területének védelmi eszközei. Az apostol a római katona fegyvereivel szimbolizálja ezeket.

Öv: igazlelkűség, igazmondás, őszinteség, egyeneség. A hazugság az öngazolás, a mellébeszélés, elutasítás jelképe. A sátán, a hazugság atyja arra ösztönöz, hogy az igazságot elferdítsük, és különböző érdekekből a hamisságot, a színlelést képviseljük döntéseinkben, beszédünkben. Ez a támadás egyre jobban terjed, sajnos a közösségi életünkben is tapasztalható az igazság elferdítése, a hamisság, a rágalmozás, a képmutatás, amely azt mutatja, hiányos a fegyverzetünk.

Mellvas: megigazultság tudata, ami azt jelenti, hogy hiszem, és tudom, hogy nincs semmi a rovásomon. Isten megbocsátotta a bűneimet, így előtte tiszta vagyok. Nagyon fontos védelmi fegyver, mert a sátán gyakran kétségbe vonja tisztaságunkat, jószágunkat, félremagyarázza cselekedeteinket, szavainkat, kísérő gondolatainkon, de eszközein keresztül is – legyen az munkatárs, testvér, barát. Ez ellen egyetlen fegyverünk van: az a hit és tudat, hogy Isten előtt igazak vagyunk.

Saru: a békesség evangéliumának, örömmüzenetének a készsége. A békesség lelkületet és a békességre való

törekvést fejezi ki a saru. Miért szükséges ez a fegyver? Azért, mert a sátán a háborúságot és a békétlenség terjeszti, sajnos túl jó eredménnyel. Elég a legkisebb baj, szenvedés, sérelem és máris háborúság, békétlenség van bennünk. A sátán mindent képes megtenni azért, hogy a hívő ember, a gyülekezet, a család békessége megszűnjön, hogy békétlenséget, ellentétet szítson.

Pajzs: a hitet jelképezi. A sátán egyik legfontosabb célja a cselekvő hitünk gyengítése. Ha nem sikerül megingatni a hitünket, akkor legalább a kételkedés magját kívánja elültetni gondolatainkban akár Isten léteztése, akár a kijelentett igazságok tekintetében. Kétségbe kívánja vonni az Isten szeretetét, gondoskodását. Hányszor hallhatjuk hívő emberek szájából is: Ha Isten szeret, nem halt volna meg a gyermekem, a férjem stb.

Sisak: az üdvösség tudata. Hit abban, hogy van üdvösségünk, testünk pusztulása után az Isten országába kerülünk. A sátán ezt a reménységet kívánja elvenni különböző módszerekkel és helyette a múlandó világot akarja fontosabbá, kedvessé tenni.

Kard: Isten beszéde. Az egyetlen támadásra is alkalmas fegyver az

Isten beszédére történő hivatkozás. A sátán hitető beszédét az Isten szavával lehet eredményesen visszautasítani. Jézus példája lehet előttünk, aki a kísértést azzal utasította vissza: „meg van írva”. Az ige kardját első sorban nem mások ellen kell használni, semmiképpen sem úgy, hogy egy jól illeszkedő igével beleszúrunk a testvérünkbe, had fájjon neki. Ezt a fegyvert azért kaptuk, hogy a sátán késztetését, csábítását megfelelő tekintéllyel tudjuk visszautasítani.

Fegyver felvétel

A felsorolt fegyvereket Isten adja számunkra. A fegyverek árát – amely pénzben kifejezhetetlen – nem nekünk kell kifizetni. Különösen nagy ára volt a „Pajzs” és a „Sisak” biztosításának. Megszüntethető lenne a földön a szegénység a fegyverkezésre fordított milliárdokból, ha a lelki fegyverek használatával a sátán győzelmét megakadályozná az emberiség.

A lelki fegyverzet felvétele tehát alapvetően elhatározás, hit és akarat kérdése az ember életében.

A szellemi harc a sátánnal szemben az életünk végéig folytatódik. Kemény, véres, valóságos küzdelem ez, mert mindaz kockán forog, ami a legdrágább az életünkben, Isten üdvterve és elhívásunk teljesítése. A sátán az ellenségünk, lesi a prédát, „*mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen*” (1Pt.5,8), Ő a vádoló (Jel.12,10), hazug és gyilkos (Jn.8,44), az Úr igazságát elferdíti (ApCsel 13,10). A Sátán felsorakoztatta a hitetlenség erőit, hogy elszakítson Krisztustól. Szünet nélkül zajlik a küzdelem. A kérdés: Ki lesz a győztes?

Gulyás Jenő

ISMERJÜK EGYMÁST?

Őszinte és hétköznapi bizonyágtételeit mindig örömmel hallgatjuk a gyülekezetben. Még ha néha keresi is a szavakat, akkor is érezzük, hogy Isten iránti szeretete süt át azokon. *Juhász Béla* testvért jellemeztem így, aki ebben a mostani interjúban vall élete eddigi fontos állomásairól, és arról, hogy mennyire szereti az Úr Jézust.

– *Kérlek, beszélj arról, hogy mikor, hol és milyen családba születél, kik voltak a szüleid, testvéreid, hogyan és hol teltek gyermekéveid?*

1943. április 28-án születtem Ilk községben, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében. Édesapám Juhász István, édesanyám Dobos Irma volt. Nagy és szegény családba

születtem, szüleim földművesek voltak, kis földdel a birtokukban.

Hatan voltunk testvérek. Két bátyám, két nővérem, és egy húgom volt, én ötödik gyermekként születtem meg. Azért írtam, hogy volt, mert sajnos István és József bátyám már nincsenek közöttünk.

Szüleink eleinte reformátusok voltak, jártunk is templomba, mind a hatan konfirmáltunk. Nem volt gondnélküli szüleim élete a hat gyerekkel. Nem panaszkodásból, de néhány szót írok az akkori falusi életéről. Mi nem kórházban, hanem otthon, háznál születünk bábaasszony segítségével. Családi házunkban se villany, se víz nem volt, a gázzal meg nem is igen hallottunk. A vizet jó messziről kellett hordanunk. Ilyen körülmények között Isten és a szüleink gondoskodtak rólunk. Megvolt a mindennapi kenyérünk is, nem túl bőségesen, de megvolt. Nem emlékszem vissza arra, hogy akár egy centiméter kenyérhéj is el lett volna dobva. Szüleink mindig neveltek aprójószágot: libát, csirkét, kacsát, és mindig volt egy-két sertés is hizlalva, amik levágásra kerültek a téli hónapokban.

Hogy teltek a gyermekéveim? Ebben Pál levele van segítségemre, az 1Korintus 13-ból: „*amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek.*”

Szüleink jó korán munkára fogtak minket, tanítottak kapálni. Eleinte sok kárt okoztunk, mert kikapáltuk a gyommal együtt a haszonnövényt is. A kivágott kukoricát, napraforgót én visszaültem, ami hamar el kezdett száradni, mert nem volt gyökere. Ez is bizonyítja, hogy úgy gondolkodtam, mint gyermek.

Őriztünk dinnyeföldet is, annyi és olyan jóízű dinynyét azóta sem ettem. Engem több nyáron át is megfogadtak tehénpásztornak, így amikor édesanyámnak csak szüksége volt tejszóra a főzéshez, volt az is.

A gyermekéveimet teljesen a szülőfalumban töltöttem, nagy ritkán mentünk csak el a faluból, vásárokra, amik az ünnepek alatt voltak. Jószágot eladni, venni

ezt-azt. Nyáron több, télen kevesebb munkát mindig adtak szüleim, amit nem mindig fogadtam nagy örömmel, de engedelmeskedtem a szüleimnek, és megcsináltam. Annyit kértek tőlünk, nem többet, mint amennyit meg tudtunk csinálni. A játék nálunk sem maradt el. Sok gyermek volt az utcánkban. Általában a labdajátékok voltak a szokásosak. Nem bőr- vagy gumilabdával, az ritkán volt. Rongylabdával, amit mi is meg tudtunk csinálni magunknak. Télen meg szánkózás, korcsolyázás. Ezekhez a játékeszközöket ugyancsak mi készítettük magunknak.

– *Milyen volt a gyülekezet ahol felnőttél, milyen volt az ifjúsági élet?*

Ezek az évek úgy 7-8 éves koromtól számíthatók. Ebben az időben szüleim még nem voltak hívők. A faluban nem volt baptista imaház. Az utcánkban Hudák István házában volt a gyülekezeti összejövetel helye sok évig. Először édesanyám kezdett a gyülekezetbe járni, nemsokára édesapám is követte őt.

Egy időben fogadták el Isten kiáradó nagy szeretetét, kegyelmét, és fogadták szívükbe az Úr Jézus Krisztust, mint személyes megváltójukat, 1951-ben. Melyet az év nyarán bemelegítésükkel a Tisza folyóban meg is pecsételtek, Molnár Bertalan testvér szolgálata által. Ettől az időponttól kezdtek szüleink rendszeresen járni a gyülekezetbe, és vittek magukkal minket is. Kis létszámú gyülekezet volt az, 11-12 baptista taggal, de odajártak a faluban lakó pünkösdiel és szombatisták is. Hetente négyszer volt összejöveteli alkalom. Szerda, péntek este, vasárnap kétszer, 10 és délután 4 órákor. Olykor vasárnap este is 7 órákor.

Mihozzánk közel volt az imaház, úgy emlékszem nem sokszor hiányoztunk az alkalmáról. Szerettünk mi is menni a szüleinkkel. A hívő szülők gyermekein kívül több gyerek is jött. Énekeltünk, szavaltunk, ünnepekre szent jeleneteket tanultunk be, aminek az idős testvérek is nagyon örültek. A vasárnapi aranymondásokat egyenként mondtuk el. Az Ilk-i gyülekezet a nagyvárányi körzethez tartozott, akkor Marsal János testvér volt a körzet lelkipásztora. Sokszor jöttek Ilkre szolgálni. Fúvós-, pengetős zenekar, énekkar is. Marsal testvér prédikációja és énekhanga nagyon nagy hatással volt a hallgatóságra. Nekünk is jutott feladat ilyenkor, mégpedig a hívogatás szolgálata. A faluban nem volt kisbíró, hogy meg lehetett volna kérni, hogy dobolja ki, tegye közhírré. Meg telefon sem. A hívogatás hatásos volt, az udvaron is sokan voltak. Olyan is volt a prédikálás közben, hogy bekiabáltak az udvarról, hogy tessék hango-

sabban beszélni, hogy mi is halljuk idekint. Én magam is valóban örömmel emlékszem ezekre az időkre.

Aztán családunkra nehéz évek jöttek. Édesapám megbetegedett, és az akkori orvostudomány nem tudott rajta segíteni. Testileg egyre gyengült, lélekben erős maradt. Otthon volt a betegágyán. Egy reggel édesanyámmal odahívatott minket, gyermekeket, és ez volt az utolsó szava hozzánk: „Gyermekeim, így álljatok oda az Úr elé.” Nemsokára aznap meghalt. 54 évet élt. Én akkor voltam 11 éves.

– *Hogyan alakultak iskolás éveid? Milyen szakmát tanultál? Hol dolgoztál világi munkahelyeden?*

Az általános iskola 8 osztályát Ilken végeztem el. Majd 1959-ben, hirdetés útján jelentkeztem tanulónak a kőműves szakmába, Budapestre, ahová fel is vettek. 1961-ben tettem sikeres szakmunkásvizsgát. Attól az időtől fogva nyugdíjazásomig ebben a szakmában dolgoztam. Közben elvégeztem a darukezelői és a gyorsfelvonó kezelői tanfolyamot is. Más végzettségem nincs.

– *Mikor és hogyan találtatok egymásra feleségeddel? Hogyan indult közös életetek, ez hogyan változott az évek folyamán?*

Feleséggel, Évával 1968-ban találtunk egymásra. Úgy ismertem meg, mint fiatal özvegyasszonyt. A férje fiatalon hunyt el, ő a nagymamájánál lakott a 7 éves kislányával. Én meg munkásszálláson laktam. Telt-múlt az idő, és mi úgy döntöttünk, hogy ha megoldódik a lakásügyünk, akkor mi ketten házasságot kötünk. Így lépünk be egy 12 lakásos társasház építésébe a Budaörsi úton, ami most Pecz Samu utca. A lakás elkészült, és mi házasságot kötöttünk 1975-ben. Még abban az évben Isten megajándékozott bennünket egy fiúgyermekkel, aki Béla István nevet kapta. Hálát adok Istennek, hogy nagy a szeretetkapcsolat a nővére és közte.

– *Ha jól emlékszem, akkor az, hogy ide, a mi gyülekeztünkbe vezetett Isten szorosán összefügg a megtérésed történetével. Hogy is volt ez?*

Sokat jártunk haza édesanyámékhoz, meg az otthoni testvéreimhez. Édesanyám mindig hívott a gyülekezetbe, és el is mentünk vele mindig. Ott kérdezte egy néni, hogy Pesten hol lakunk. Mondtam, hogy hol, erre mondta, hogy az közel van az Alsóhegy utcai gyülekezethez, keressem fel. Mondtam, hogy jó, aztán nem mentem soha. Akkor még ismeretlen volt az igei igazság, nem-nem.

Aztán történt velem három baleset. Minden alkalommal a segítségemre siető emberek csodálkoztak, halkan mondták egymás között, hogy ennek az embernek isteni szerencséje van. Aztán felépültem a balesetekből, és jártam a magam útját Isten nélkül. Ez egy 20 évig tartó időszak volt.

Elérkezett 1993 nagypéntek. Azon a reggelen átjárta valami nagyon a lelkemet. Visszaemlékeztem azokra a súlyos eseményekre, amik velem történtek, meg arra is, hogy a körülöttem lévő emberek mondják halkan, hogy

isteni szerencsém volt. Ennyi szerencse nem lehet, csak nagy szeretet.

Aznap készültem hazamenni édesanyámhoz és a testvéreimhez a húsvéti ünnepekre. A nagy készülődésben felidéződtek bennem azok az események, amelyek velem megtörténtek, de Isten kimentett ezekből. Azt tudtam, hogy a földi élet egyszer véget ér. Nagypéntek van. E napon emlékezünk Jézus Krisztus halálára.

– Bűnös ember vagyok, Istenem. Érettem is meghalt a Te Fiad. Kérlek, bocsásd meg bűneimet, fogadj el engem is gyermekednek!

– Ó, igen. Erre vártam már rég, hogy tedd a kezembe az életedet. Ugyan miben mutathattam volna meg szeretetemet neked, ha nem azokban, amik veled történtek.

E napon fogadtam el az Úr Jézus Krisztust személyes Megváltómnak.

Ezután felkerestem az Alsóhegy utcai gyülekezetet, és elkezdtem járni a törekvők órájára hatod magammal, melyet dr. Gerzsenyi László lelkipásztor testvér vezetett. Majd ő végezte el a bemelegítésem is, 1993. december 12-én.

– *Kérem, hogy beszélj életed kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten eddigi hívő életedben?*

Az egész életünk hitpróba. Egyet le is írok. Menni akartam egy napon Fehérvársurgóra dolgozni. Elég messze van, és egyedül mentem. Dehogy egyedül, Isten mindig velünk van. Már fogtam a táskám, a slusszkulcsot, hogy indulok. Ekkor szólt a gondviselő, hogy nagyon sürgős menned? Nincs egy kis idő, hogy leülj? Hiszen te magad fogalmaztad meg magadnak, hogy reggel Velem kezded a napot, este pedig Velem fejezed be. Most is segíteni akarok utadban, munkádban, hisz látom, hogy nyugtalan vagy. Hát leültem, elvégeztem a reggeli áhítatot, 25-30 perc lehetett. Még mindig maradt bennem egy kis nyugtalanság.

Elindultam, nem messzire jutottam az autópályán, amikor rendőrség megállított, hogy ezen az úton nem tudok továbbmenni, mert leesett a hídról egy pótkocsis kamion az autópályára. Mikor történt ez – kérdeztem. Félórával ezelőtt, mondták a rendőrök. Ekkor egy pillanat alatt megszűnt minden nyugtalanság, feszültség bennem. Összekulcsolt kézzel feltekintettem az égre: Istenem, köszönöm Neked azt a 25-30 percet, amikor ott-honomban leültettél engem. Úgy rendelkezted felőlem, hogy nem ez az utolsó utam. Még van terved az életemmel a földön.

– *Van-e kedves igéd, éneked, és miért az?*

Nekem nagy öröömre van az egész Szentírás, amely megíratott. Istentől ihletett, a mi javunkra, megigazulásunkra. Vágyakozva olvasom mind az Ószövetséget, mind az Újszövetséget.

Különösen kedves igéim: „*Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.*” (Jak 1,22)

És a bemelegítési igém: „... tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Baránynak, Krisztusnak a vérén.” (1Pét 1, 18-19)

Éneket mondhatnám az összes éneket, amit ismerek. Minden ének mondanivalójának alapja Isten ígéje. Szeretetről, csodáiról, bűnmegbocsátásról, örömről, hajlékáról, üdvösségről, sok mindenről szólnak.

Az Úr csodásan működik, Jézus nyájas és szelíd, Jézus, lelkem megváltója, Megváltva, Lelkem kíván Téged, A mennybe fenn a trónusnál. Írhatnám az egész énekes könyvet. Szeretek énekelni, felemelő öröm az éneklés számomra. Például az *Áldjad én lelkem* című éneknél a harmadik versnél igencsak elérzékenyülök:

„Áldjad őt, mert keze csodásan alkotott téged! Utadon elkísér, tőle van testi épséged. Sok baj között Erőd volt és örömöd, Szárnyával takarva védett.”

– *Mostanában hogy vagy, mivel telnek napjaid, mi foglalkoztat?*

Köszönöm kérdésed, Isten kegyelméből jobban, mint megérdemelném. Van feladatom bőven, és még soha nem unatkoztam. A háztartási munkákba, a bevásárlásba, a társasházi munkákba besegítek. A ház körül nyáron a kertgondozás, télen a hótakarítás a dolgom. Jelenleg van egy kis bérelt telkem Biatorbágyon, azt is rendszerben kell tartani. Ha tehetem, a kerékpárt is használom, jó a bevásárlásnál, jó egy kis mozgás.

De legjobban a lelki dolgok foglalkoztatnak, hogy ne a földi kincsek gyűjtögetésével foglalkozzak.

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiásásák és ellopják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Mt 6, 19-21)

Foglalkoztat a lelkipásztor-kérdés is, hogy gyülekezetünkbe Isten akarata szerint szolgáló lelkipásztor jönjön mihamarabb! Gyülekezetünkben a krisztusi szeretet legyen maradandó. Én pedig maradjak hűséges, engedelmes megváltó Uramhoz mindhalálig.

– *Köszönöm kedves válaszaidat, és ezzel az igével kívánom Isten áldását további életedre.*

„Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. Az Úr félelme tiszta, megmarad örökké. Az Úr döntései igazak, mindenben igazságosak, kívánatosabbak az aragnál, sok színaragnál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. ... Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, Uram, kösziklám és megváltóm!” (Zsolt 19, 9-11,15)

Ádány Judit

VELÜNK TÖRTÉNT

Mennyei frekvenciára hangolva

Február 26-án, vasárnap reggel még imaóra előtt hallottam a hírt: Ökrös testvér nagyon gyenge, ügyeletes orvost hívott hozzá felesége, imádkozzunk értük, legyen meg az Úr akarata! Azonnal felhívtam Margót, segíthetünk-e valamit, odamenjünk-e, van-e valamilyen kérése. Akkorra már ott járt az orvos, de nem látta értelmét a kórházba szállításnak, mivel javítani az állapotán már nem tudnak, napok óta nem kelt fel. Margó csendesen csak annyit mondott, hogy szeretne most inkább egyedül maradni, de kérjem meg az elöljáró testvéreket, hogy valaki vigyen Sanyi bácsinak úrvacsorát, mert februárban már nem tudott eljönni az imaházba. Az állapota ugyan bizonytalan, de istentisztelet végén majd még beszélünk. Jeleztem, hogy közben is értesíthet, ha változás történik, nálam lesz a telefonom.

Mások is hívták őt, így hamar eljutott a hír a szószékig, hogy Ökrös testvér haldoklik... Az imaóra végén egy külön buzdítást kaptunk az érte való közbenjárásra. Egy szívvel-lélekkel imádkoztunk a családért, majd a megkez-

dett ének utolsó versszakát a mennyország felé lépkedő testvérünkre gondolva énekeltek: *„Mily boldogság lesz majd ha fenn dicstrónja előtt állok, És mindörökké zenghetem: Királlyá Jézust, Jézust koronázzátok.”*

Az istentisztelet kezdő imájában is elhangzott a kérés Urunk felé: *„Vigyázz rá, fogd a kezét, amikor a halálon át visz az útja.”* Később az énekek és bizonyágtételek alatt újra visszatért a beteg testvérünkre irányuló figyelem, hallottuk a biztatást: *„Sanyi bácsi Jordánon túlra készülődésében is a mennyországról beszéljünk, énekeljünk!”*

Ebben a különleges helyzetben, hogy a gyülekezet itt, a Test egy elmúlással küzdelmet folytató tagja pedig a betegágyon, de lélekben összeforrva éli meg ezt az órát, számomra minden mondatát átértékelte ennek a délelőtnak. Énekeltek: *„Oly szép az Ő neve, hatalma végtelen, Úr földön, mennyeken, Jézus az Úr.”* Biztonságban vagyunk a halál árnyékának völgyében is! *„Áldom, dicsérem Neved, mert úgy szeretsz. Mikor*

próbákkal küzdök, Te rám tekintesz, felém nyújtod szent kezed.” Abban a hitben vagyunk, hogy az Ő lelke ott van a szenvedőkkel, nincsenek egyedül. Aztán elhangzott egy bizonyágtételben: *„Ne félj, mert megváltottalak!”* A gyerekek így énekeltek: *„Róla beszél fű, virág... érzem én is jóságát... Nála öröm vár.”*

Ezen a délelőttön valószínűleg jobbra csak testben voltam jelen az imaházban, mert gondolatban lépten-nyomon Ökröséknél jártam. Többször is átéltem Pál apostol mondatának ide vonatkozó jelentését: *„És így, ha szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, veled együtt örül valamennyi.”* (1Kor 12,26)

Az igehirdetés alatt készenlétben volt a telefonom, bár gondoltam, hogy bármi is történik, Margó kivárja az istentiszteleti időt, és csak utána hív. A záró ének előtt ismét hallhattuk a felhívást: imádságos szívvel gondoljunk Ökrös testvérré, hiszen az utolsó versszak a mennyszágról szól. Láttam a kivetítőn, hogy mit fogunk énekelni. Csak pár másodpercig tartott, míg átfutott rajtam, hogy ezt a csodaszép éneket, ami minden extra helyzettől függetlenül, önmagában elmondva is Isten trónja elé repíthet bárkit, most hallania kell a szenvedés és aggodás magányában levőknek! Megcsörgettem a mobilon Margót, és rábízta a gyülekezet hangját a baptifon hálózat frekvenciájára...

„Nagy Istenem, ha nézem a világot, mit alkotott Te szent "legyen" szavad.

Ha látom én sok mill'jó alkotásod, miket vezetsz és táplálsz egymagad.

A szívem áld és hála tölti be, mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te.

Ha szól Igéd, és benne Rád találok, megláthatom, mily nagyok Tetteid.

Ki népedet ily gazdagon megáldod, elhordozod, bár látod bűneit.

A szívem áld és hála tölti be, mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te.

Ha Mennybe hívsz, majd mikor Eléd állok, megláthatom Te fényességedet.

Ha majd reám szent Arcod vet világot, leborulok, és dicsőítelek.

A szívem áld és hála tölti be, mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te.”

Ökrösne Margó így számolt be erről utólag:

26-án vasárnap délelőtt sajnos, férjem lázasan, igen gyenge állapotban feküdt ágyában, amikor megszólalt a telefonom. Nem szólt bele más, csak a *Nagy Istenem* c. dicsőítő ének, a budai gyülekezet csodálatos éneke. Azonnal vittem a telefont a férjemhez, odatettem a füléhez. A hangokra felébredt, és mosolyogva hallgatta végig az éneket. Majd megkérdezte, ki küldte? Mondtam, hogy az Úr Jézus Éván keresztül. Olyan volt, mintha mi is ott lettünk volna. Köszönjem meg a nevében is. Köszönjük az Úr Jézusnak az irántunk való szeretetét, aki adta a budai gyülekezetet lelki otthonunknak! Köszönjük a testvérek nagy szeretetét, nem szűnő imádságát, és értünk való aggodását, amit napról napra érzünk! *„Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr, zengjétek nevét, mert gyönyörűsége.”* (Zsolt 135,3)

Nem sokkal később megérkezett hozzájuk az a néhány előljáró testvér, akik vitték a kért úrvacsorai jegyeket, így fizikailag is közösségben lehettek ezen a napon Ökrös testvérek a gyülekezettel, és átélhették újra: *„Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt! ... Ha testben válni kell, az mélyen fáj nekünk, de egyesít minket a hit, és menny felé megyünk.”*

Zsigovicsné Éva

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Február 26-án, a délelőtti istentisztelet keretében köszöntöttük *Vida Zsolt* atyánkfiát feleségével együtt. A köszöntés apropója az volt, hogy Zsolt több mint egy évtizedes, a szó valódi értelmében végzett szolgálatát – mely a kerületi Önkormányzat és a kerületben lévő egyházak, így gyülekezetünk közötti kapcsolattartás volt – hivatalosan abbahagyta. Gyülekezetünk nevében jómagam köszöntöttem őt, kiemelve azt, hogy ez a kapcsolat – köszönhetően Zsolt emberségének, segítőkészségének, közvetlen személyiségének – nélkülözött minden hivatalosságot, az évek alatt barátivá vált. Ez minden anyagi segítségben való közreműködésnél nagyobb érték. A köszönő szavak kísértében egy ígés lapot és egy kristályvázát adtam át emlékül.

Vida Zsolt válaszában – megköszönve a köszöntést és az ajándékot – megemlékezett arról, hogy a baptista közösséggel való első találkozása még az USA-ban történt, és az ottani közösség szeretete mély nyomot hagyott benne. Gyülekezetünkkel Lukács Tamás, gyülekezetünk korábbi lelkipásztora által került kapcsolatba, mélyen megragadta, hogy betegsége idején Lukács tv. meglátogatta és imádkozott érte. Külön kiemelte, hogy bármikor is irányított gyülekezetünkbe nélkülözőket, segítségre szorulókat, Zsigovicsné Éva mindig kész volt a segítségnyújtásra.

Isten áldását, jó egészséget és erőt kívánunk Vida Zsolt és kedves felesége életére és előre is köszönjük további, immár társadalmi munkában végzett szolgálatát az ígés lap ígéjével: *„Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen...”*

Ádány Mihály

2012 - A KÖZÖSSÉG ÉVE

Véletlen uzsonnavendég

A *Közösség évének* idei első rendezvénye volt a „Véletlen uzsonnavendég” elnevezésű alkalom. Február végén betoppantak az előzetesen már megismert „véletlen” vendégek. Ezekről a találkozásokról olvashatunk beszámolókat a következőkben, néha úgy, ahogy mindkét fél megélte a vendégséget, de van, hogy csak egy mondatban foglalták össze testvéreink a benyomásaikat. A következtetések között szinte mindig megtaláljuk azt, hogy ezt a jó kezdeményezést folytatni kell. Így biztatjuk azokat, akik most nem jelentkeztek, hogy ha lesz újra ilyen alkalom, akkor jelentkezzenek!

Nagy házaspár – Gyöngyösi házaspár találkozó

Várákozással gondoltunk az értesítésre, hogy kivel fogunk együtt uzsonnázni a véletlen uzsonnavendég akció keretében. Jó ötletnek találtuk, hogy ismerjük meg jobban egymást, hiszen van olyan testvér, akivel csak köszönő viszonyban vagyunk, keveset tudunk egymásról. Ezt a hiányt pótolni valóban jó alkalomnak tűnik ez az elgondolás.

A „véletlen” úgy hozta, hogy mi mentünk vendégségbe Nagy János testvérékhez. Be kell vallanunk, hogy örültünk ennek a párosításnak. Kb. 25 éve, mikor még gyerekeink vasárnapi iskolások voltak, gyakran összejártunk, a fiúk barátkoztak, így volt közös témánk. Aztán úgy alakultak az élet dolgai (nem kerestük okát), hogy valahogy elmaradtak a közös beszélgetések. Találkoztunk az imaházban, de közelebbről sokat nem

tudtunk egymásról. Közben a gyerekek itt is, ott is kiröpültek, úgy hogy volt bőven beszédtema. A jó hangulathoz meg kell említenünk Zsuzsa finom süteményeit is. Persze jó volt elcsendesedni az igei gondolatok mellett is, és együtt imádkozni egymásért, az aktuális témákért.

Szerintünk nem volt felesleges időtöltés ez az alkalom, és akik nem jelentkeztek, azok egy kellemes délutáni élménytől, beszélgetéstől fosztották meg saját magukat.

Reméljük, hogy lesz folytatás!

Gyöngyösi János és Rózsi

Kálmán Erzsike – Tarsoly család találkozó

A véletlen uzsonnavendég programra nagy lelkesedéssel készültünk, de sajnos a megadott napon nem tudtunk részt venni benne. Mivel azonban nincsenek véletlenek, a mellénk sorsolt vendéglátónknak sem volt megfelelő ez a nap. Nagyon örültünk, hogy sikerült Kálmán Erzsikével egy kicsit későbbi délutánt egyeztetni. Ezt a

napot csak négyévente egyszer lehet emlékeztetéssé tenni, s ez most talán sikerült is.

Február 29-én este fel is kerekedtünk mind a hárman. Erzsike szépen terített asztallal várt bennünket. Az uzsonna igen bőséges volt, de lelki táplálék is terítékre került. Beszélgettünk arról, hogy ki hogyan látja a gyülekezetet, hogyan kerültünk ide, hogy működik már jó néhány éve a közbenjáró imacsoport.

Sajnos a beszélgetést Barnabás szakította félbe, bár számára is volt finomság az asztalon, és a háttérben szóló dicsőítő zene is nagyon tetszett neki egy darabig, végül az imádkozás után „szirénázva” kellett haza indulnunk. Vendéglátónk azonban nem jött zavarba, és még úti csomagot is nyomott a kezünkbe, ami később is nagyon jól esett.

Jó volt kicsit többet megtudni a másiktól, még folytattuk volna a beszélgetést, reméljük, hogy még fogjuk is...

Másnap a szüleimhez és Annához is érkeztek uzsonnavendégek Dávid és Viola személyében. Abban a kivételes helyzetben voltunk, hogy repetázhattunk náluk. A nagymamám, bár nem vett részt a beszélgetésben, a sütés örömeihez ragaszkodott, s elfogyott pár szelet pizza is. Itt is szóba került a gyülekezet, de némi bepillantást nyerhettünk az egyetemista fiatalok hétköznapjaiba is.

Nagyon jól éreztük magunkat, ezek a találkozások tovább növelték bennünk a vágyat a testvérek közelebbi megismeréséhez. Reméljük, hogy lesz folytatás, bővíülhetnek és mélyülhetnek a kapcsolataink a gyülekezetben.

Tarsolyiné Sonkoly Eszter

Sonkoly család – Simon Dávid és Pap Viola találkozó

Mi a Sonkoly családhoz kaptunk meghívást, bár végül a vendégséget csütörtökre halasztottuk. Széles mosollyal, sütivel és kisbabával vártak minket. Csakhamar be is indult a beszélgetés, ami kifejezetten minőségi volt: rengeteg új dolgot tudtuk meg egymásról! Ez úton is köszönjük a Sonkoly családnak a finomságokat, a szervezőknek pedig a remek ötletet és a kivitelezést, reméljük, lesz még ilyesmire példa. ☺

Simon Dávid és Pap Viola

Lippai Gábor – Kiss házaspár találkozó

Nagyon örültem a kezdeményezésnek és máris nekiláttam tervezgetni mivel is várjam vendégeimet, Kiss Pált és feleségét „mindenki Kati nénijét”.

Igaz csöppet sem voltunk idegenek egymás számára, hiszen évek óta egy gyülekezetbe járunk és mégis rá kellett döbbernünk arra, hogy keveset tudunk a másiktól. Persze sok hasonló alkalomra lenne ahhoz szükség, hogy valóban megismerjük gyülekezeti testvéreinket.

Most viszont ennyi idő állt rendelkezésünkre, de Isten megáldotta beszélgetésünket, mert „*Boldog az, aki Isten országának vendége.*” (Lk 14,15/b)

Lippai Gábor

Sokan megfordultak már nálunk várva és váratlanul is, mi viszont nem sokat voltunk még más otthonában. Egy kezemen meg lehet számolni, hogy negyvenhárom év alatt hányszor adódott rá alkalom. Most viszont úgy alakult, hogy mi mentünk el itthonról Lippai Gáborhoz vendégségbe. Még örültünk is, hogy nem kell messzire menni, nem tart sokáig az utazás és még korán haza érünk, nem akartuk túllépni az előírt látogatási időkeretet.

Tulajdonképpen nem történt semmi különös, csak beszélgettünk munkáról, családról, egészségről, betegségről, gyülekezetről, Isten vezetéséről, egy kis politikáról. Észre sem vettük az idő múlását. S mire felocsúdunk már öreg este lett. Kicsit szégyelltem is magam, hogy ilyen hosszúra sikeredett a látogatás. Nem is gondoltam először, hogy ilyen szoros kapcsolat van közöttünk, de valahogy nagyon közel éreztük magunkat egymáshoz. Közvetlen és jó volt a beszélgetés. Akik Isten gyermekei azok között egy láthatatlan kapocs van még akkor is, ha nem gondolnak rá.

Mikor ezt a pár sort leírtam, szóltam Palikámnak, hogy olvassa el és egészsítse ki valamivel, ha gondolja. Ő ezt mondta: Ennyi pont elég, nem kell ezt ragozni. Ha valaki részt vett ezeken az alkalmakon, az megtapasztalta az együttlét és beszélgetés jó ízét, aki pedig nem, az nem tudja, hogy miből maradt ki.

Kissné Kati

Novák házaspár – Nagy házaspár találkozó

Nagy izgalommal vártuk a találkozást. Jó volt átélni, hogy beszélgetésünk központi témája a gyülekezetünkben folyó szolgálatokról szóltak.

Egyetértettünk abban, hogy a gyülekezeti szolgálatokban sokkal többen és aktívabban vesznek részt az utóbbi időben. Megismertük egymás hétköznapi elfoglaltságait és gondjait is. Szóba került az is, hogy egy másik gyülekezetből érkező testvér beilleszkedését hogyan lehetne megkönnyíteni.

A beszélgetés során a Jákim stúdió munkájába is bepillantást nyerhettünk. A magunk részéről a „váratlan uzsonnavendég” akció folytatását jónak tartanánk.

Novák Péter és Irén

Évivel a Novák házaspár uzsonnavendégei voltunk. Már akkor örültünk egymásnak, amikor kiderült a párosítás, s ez csak fokozódott a találkozó során. Megtapasztalhattuk testvéreink vendégszeretét (csak a vak nem vette észre, hogy egész nap erre készültek).

Nagyszerű beszélgetésünk volt, örülünk, hogy jobban megismerhettük egymást, többek között megoszthattuk egymással, hogyan látjuk a gyülekezetünket. Az összhang mellett arra is fény derült, hogy szinte „egymással versenyezve” szeretjük közösségünket. Az alapszabályt is megszegve (1,5 óra tartam) élveztük a beszélgetést. Már alig várjuk a következő forduló!

Nagy Peti és Évi

Zsigovics család – Bodó Dani találkozó

Egy kicsit vacilláltam, akarok-e vendégeskedni úgy, hogy azt sem tudom, kikhez fogok menni, de aztán az Úr legyőzte bátortalanságomat. Mikor Sonkoly Tomi elmondta telefonon, hogy a gondnoklakásba vezet az utam, olyan jót kacagtam, mint régen.

Mondanom sem kell, maga a vendégség is rendkívül vidáman, és egyben hasznosan telt. Örültem annak, hogy teljes őszinteséggel tudtunk beszélni a minket összekötő témákról.

Jó volt abban a szobában eltölteni pár órát, ahol néhány éve napi szinten uzsizhattam. Ráadásul mindenki otthon volt! Egyszerűen jól éreztem magam, ami remélem, hogy a képen is látszik!

Bodó Dani

Kiss család – Sonkoly család találkozó

Nagy szeretettel készültünk a szombati uzsonnázásra a Sonkoly családdal, Anninával, Tamással és a kis Patrikkal. Az azt megelőző levelezésekből kiderült, hogy ők is. Már attól kezdve, amikor értesültünk a váratlan uzsonnavendég sorsolásának eredményéről, ismét bizonyosságot nyerhettem afelől, hogy Isten a legkiválóbb szervező.

Örültünk, hogy fogadhatjuk őket. Hálas voltam azért, hogy Tamásnak még az is eszébe jutott, hogy magával hozzon egy fényképezőgépet, és megörökítse a kis találkozásunkat. Anninával és Tamással eddig még nem igazán beszélgettem. Ezúttal kis Annánk is nagy figyelemmel hallgatta a felnőtteket. Nagyon jó volt együtt lenni velük.

Eszembe jutottak azok a délutánok, amiket sokan együtt töltöttünk évekkkel ezelőtt az ifjú házások alkalmain. A szombati uzsonnázás az akkori alkalmakhoz hasonló érzéseket is keltett bennem.

Úgymond, egy kicsit nosztalgiztam is. Jó volt vissza is tekinteni és a jövőbe, előre, hogy lesznek még ilyen nagyszerű beszélgetések!

Kissné Andi

Anninával és Patrikkal Budaörsön voltunk, Kiss Zoliéknál. Nagyon jól éreztük magunkat! Elérte a célját az uzsonnázás.

Korábban legfeljebb csak felszínesen beszélgettünk velük, de most mélyebb eszmecsere is módunk volt.

Beszélgettünk a gyereknevelésről (nekik már három gyerekük van, úgyhogy bőven előttünk járnak tapasztalat-

ban), munkáról és persze a gyülekezetéről - például hogy milyen nehezen élük meg, hogy nagyon sok hasonló korú házaspár elköltözött és nem az Alsóhegy utcába jár már. 5 hónapos Patrik fiunk is nagyon élvezte a látogatást, mivel uzsonnázás alatt játszhatott egy különleges babajátékkal – és az öröme azóta is tart, mivel haza is vihettük ezt a játékot magunkkal. Ezúton is köszönjük! :)

Másnap reggel ismét találkozunk, már az imaházban. Jobban örültünk egymásnak, mint valaha, hiszen már jobban ismerjük egymást. Biztos vagyok benne, hogy ezentúl sosem fogunk tudni csak úgy elmenni a folyosón egymás mellett; és hogy még máskor is fogunk így hosszabban, testvéri módon beszélgetni.

Sonkoly Tamás

Lukács Edit – Ádány házaspár találkozó

Örömmel számolok be arról, hogy egy februári estén két szeretett testvéremmel, Ádány Mihállyal és Judittal oszthattam meg ételemet. Beszélgettünk mindennapjainkról, családunkról, a gyülekezetéről.

Visszatérő téma volt egész este a közösség, központi igehely az 1Ján 1,7 volt: „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Az előző versben arról ír az apostol, hogy ha sötétségben járunk, nem lehetünk közösségben Istenünkkel. Ha világosságban járunk, közösségben élünk az Atyával, így lehetünk mi is egymással közösségben, és ha ez megtörténik, akkor Jézus Krisztus vére megtisztít minket bűneinktől.

Már a találkozásunk után találtam rá Derek Prince tanításából a következőkre, ami teljes összhangban van azzal, amiről beszéltünk: „Ha folyamatosan Isten Igéjének fényében járunk, engedelmeskedve annak, amit mond, akkor annak első következménye az lesz, hogy közösségbe kerülünk egymással. Ha nem járunk világosságban, nem leszünk közösségben. Ha pedig nem vagyunk közösségben, akkor nem járunk világosságban. Ha viszont világosságban vagyunk, és közösségünk van egymással, akkor Jézus vére folyamatosan tisztán tart minket.” Azért tartottam fontosnak Prince világos megfogalmazását leírni, mert ebben az évben a közösség építésére törekszünk.

Beszélgettünk arról is, hogy sok elrendezetlen dolog van, de ezt csak Isten Szent Szelleme tudja mindenkiben kimunkálni, hogy letegyük a terheket, és így szabaddá váljunk. Mindent az Igéből tanulhatunk meg, nincs más út, mert amire igazán szükségünk van, máshol nem találjuk meg. Az Igén alapuló ismeret ment meg minket a tévutaktól, és tanít arra, hogy világosságban járjunk!

Lukács Edit

Mi is nagy örömmel számolhatunk be arról, hogy Edit személyében egy olyan kedves testvérünknel járhattunk vendégségben, akivel nem kellett felesleges udvariaskodással tölteni az időt. Már ismertük egymást annyira, hogy tudtuk, az őszinte beszédnek nem leszünk híján.

Hálás voltam az Ige tisztánlátásának kölcsönös igényért, a fontossági sorrendünk közös kiindulópontjáért.

Természetes módon beszélgettünk a hétköznapi életünkről, családunkról, arról, hogy milyen dolgok, gondola-

tok foglalkoztatnak minket. És ugyanilyen természetességgel tudtunk beszélni a gyülekezettel kapcsolatos meglátásainkról, azokról az értékekről, amik megvannak a gyülekezetben, és azokról is, amik hiányoznak, vagy rosszul működnek. Véleményünk sok ponton egyezett. A gyülekezet lelki otthonunk kell, hogy legyen, ahol az Ige szerinti tisztaság kellene, hogy irányítsa a testvérek életét. Kissé szomorúan és keserűen állapítottuk meg, hogy erre számos ellenpélda létezik nálunk is. És azt is, hogy ezt nem a leendő lelkipásztor fogja megoldani, hanem az egyénekenkénti helyreállítás, aminek persze jó eszköze lehet Isten embere is, de ne tőle várjuk a megváltást.

Közös örömmel idéztük fel azt az igeszakaszt, amelyet egy áhítatos kiadványból olvastunk a napokban:

„Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, a miként ti köztetek is. És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit! De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőríz a gonosztól. Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, a miket parancsolunk. Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra.” (2Thesz 3,1-5)

Köszönöm Istennek, hogy egy jó ötletből ilyen jó alkalmat kerített. És köszönöm Edit kedves vendéglátását és szeretetét, amivel megörvendeztetett minket ezen a pénteki estén. Kíváncsian várom a folytatást!

Ádány Judit

Gulyás család – Jenei Peti találkozó

Értékesnek tartottunk minden egymással eltöltött percet!

Kedves Gyerekek!

A januári-februári rejtvények helyes megoldásait lépéscsúzási táblán láthatjátok. Akik jutalomban részesülnek:

Ádány Zsófia és Zsigovics Dorina.

Remélem, hogy a következő rejtvények többeteket megmozgatnak majd. Ezeket is a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segídettel oldjátok meg.

Megfejtéseiteket **április 1-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap.

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a márciusi születésnaposokat!

Ádány Anna (márc. 4.)

Ádány Balázs (márc. 11.)

Ádány Rebeka (márc. 12.)

Óvodások (7 év alatt)

Ezen a képen egy a Lélek gyümölcseihez tartozó rajzot láthattok. Színezzétek ki a rajzot, majd a kivágott képet (a nevetekkel együtt) dobjátok be a szokásos dobozba!

Forrás: reformatus.hu

Kisiskolások (7-11 év)

Fejtsétek meg a találós versikéket, és a jó válaszok első betűjét összeolvasva egy olyan fogalmat kaptok, amelyre már mindannyian várunk. Ha elkészültetek, vágjátok ki a rejtvényt, és dobjátok be a szokásos dobozba.

1. Füstje édes illatként száll az ég felé. Bölcsek hozták messziről a kis Jézus elé. (mi az?)	2. Nyithatod, csukhatod, de ha zörgetsz rajta, más nyitja ki neked, mikor úgy akarja. (mi az?)	3. Kardja vas, sisakja réz, páncélba bújt a (ki?)	4. Aki ór, vigyázva posztol, levelet ír Pál (ki?)
5. Ki megtanul imádkozni, ritkábban fog (mit csinálni?)	6. Nem hitt az angyalnak, ezért maradt néma, amíg fia nem született, Isten ajándéka. (ki az?)	Megfejtés:	

SZÜLETÉSNAPOSOK

Szeretettel
köszöntjük
márciusban
született
testvéreinket!

Baranyai Jánosné (márc. 1.)
Zsigovics Virág (márc. 9.)
Illés Károlyné (márc. 10.)
Kőszegi Józsefné (márc. 10.)
Galambos Sándorné (márc. 11.)
Kiss Pál (márc. 13.)
dr. Novák Péterné (márc. 15.)
Molnár József (márc. 17.)
Pap Viola (márc. 17.)
Pomázi Lászlóné (márc. 20.)
Simon Ildikó (márc. 25.)

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett!” (Luk 19,10)

Ha valami kedves, értékes tárgy eltűnik, talán fel kell forgatni az egész lakást, hogy megtaláljuk. Vagy szeretnénk megszerezni valamit, de sok időt kell rászánni, hogy rátaláljunk valamelyik üzletben. Ez is valami, de semmi ahhoz képest, amikor látjuk, hogy az Úr Jézus olyan értéknek tart minket, hogy nemcsak megkeresett, hanem meg is tart. Elmegy egy kisbárányt megkeresni otthagya a kilencvenkilencet.

Az Atya mindennél jobban szerette az embert, akit teremtett, és kijelentette a Biblián keresztül, hogy kik az Ő gyermekei: „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.” (Jn 1,12)

Ti mindnyájan Isten szeretett gyermekei vagytok, és azt mondja, hogy mindig Vele lehettek, és mindent nektek ad. Elképesztő lehetőség ez számotokra. Éljetek azzal a kegyelemmel, ami már a tietek, és amit még nektek akar ajándékozni az Ő erejéből!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, tinédzserek alkalmak (*Palacsintázó*), törekvők alkalmak, gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra: Ifjúsági alkalom

Minden hónap első vasárnapján, a délelőtti istentisztelet után *Közöségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraerdei Idősek Otthonában tartjuk.

Programajánló

A tavaly novemberben tartott kiránduláson részt vettek száma bennünket lepott meg a legjobban. Nagyon örültünk, hogy egy egyszeri felhívás ennyi testvérünket megmozgatott. Jó volt látni, hogy minden korosztály képviseltette magát.

A szép tájat élvezve a testvéri kapcsolatok is erősödhetnek.

A kirándulás visszhangja egyértelműen pozitív volt, ez késztetett arra, hogy egy hasonló nehézségi fokú és időtartamú erdei sétát szervezzünk márciusban.

Kirándulás időpontja: **március 17. szombat.**

Találkozás 10 órakor a **Szél Kálmán téren** (Moszkva tér) az óránál. Az erdei séta időtartama kb. 3 óra. Útvonala: Normafa – Makos-Mária – Csillebérc.

Szeretettel várunk minden testvért!

dr. Novák Péter
gyülekezetvezető

Betegeink

Baranyai János
Bányai Jozefa
Bocskai Istvánné
Búzás Lászlóné
Gulyás Józsefné
Kádárné Kőszegi Mariann
Kiss Gyula
Lippai Gábor

Menyhért Béláné
Molnár József
Ökrös Sándor
Pomázi Lászlóné
Szabó Sándorné

„Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti éretteket atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvétele. Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítottatok. Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, Vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.” (2Thesz 2,13-17)

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: több testvér

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu